

PREGA I CINE

Tokyo Godfathers (Padrins de Tòquio)

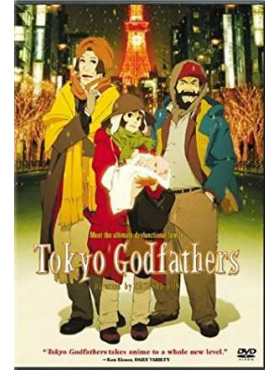
Tokyo Godfathers és un *anime* (pel·lícula d'animació japonesa) dirigida per Satoshi Kon i Shôgo Furuya. És una pel·lícula nadalenca ambientada durant el Nadal a la freda Tòquio i protagonitzada per 3 sense sostre.

Gaudeix de la pel·lícula i després pots seguir llegint.

⇒ **Per què s'ha escollit aquesta pel·lícula?**

Segons el crític George Pelurane la pel·lícula mostra els petits i significatius vincles que cadascú de nosaltres estableix amb la gent suposadament estranya, i també és una història sobre els miracles, la família, l'amor i el perdó.

Què ressona de cristià a *Tokyo Godfathers*?

⇒ **Argument**

Durant les festes de Nadal, a la freda Tòquio, 3 rodamóns (Gin, un alcohòlic de mitjana edat; Hana, transsexual i antiga *drag queen*, i Miyuki, una adolescent escapada de casa) descobreixen en unes escombraries un nadó acabat de néixer. A través d'una recerca molt llarga, tensa, boja i entranyable intentaran trobar els pares de la criatura mentre la cuiden com poden, en una gran ciutat que els ignora i en la qual ells tres representen el graó més baix de la societat.

PREGA i... Tokyo Godfathers

[Al principi la Hana i en Gin estan fent cua en un acte benèfic de l'Església en el qual donen menjar. Després d'una representació tipus "pastorets" el mossèn fa un sermó sobre la humilitat de Jesús de néixer en un pessebre i el fet que hi hagi molts sense sostre a la ciutat que necessiten ajuda. En Gin s'ha adormit i es veu ben clar que només està allà pel menjar. La Hana en canvi s'emociona amb l'obra i el sermó. Desitja ser mare, i es pregunta com seria possible que una persona com ella (un error de Déu segons les seves paraules) pogués tenir un fill; i posa l'esperança en la història de la Verge Maria.

- **«Hi havia al poble una dona que era una pecadora. Quan va saber que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb una ampolleta d'alabastre plena de perfum i es quedà plorant als peus de Jesús, darrere d'ell. Li mullava els peus amb les llàgrimes, els hi eixugava amb els cabells, els hi besava i els hi ungia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Si aquest fos profeta, sabria qui és aquesta dona que el toca i quina mena de vida porta: és una pecadora.»». (Lc 7, 37-39)**
- **«Però la dona samaritana preguntà a Jesús:
—Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana? ». (Jn 4, 9a)**

Hi ha gent que amb el simple fet que una persona transsexual (segons alguns "diferent" o "malalta", com a adjectius més suaus) opini sobre la religió de la manera com ho fa titllarien l'escena de quasi sacrílega. Com el fet que una pecadora renti els peus de Jesús o que Jesús parli amb una dona samaritana de qüestions religioses (triple polèmica!).

Però Hana és, tot i el seu caràcter brusc, la que té sentiments més tendres i més "estima als altres" dels tres. En Gin opina que donar importància a alguna cosa més que el menjar és perdre el temps (com Judes després a l'evangeli es queixa dels diners que es podrien haver fet servir pels pobres).

La Miyuki, a l'escena següent, tira escopinades a la gent del carrer des d'una teulada, fent veure que un àngel nadalenc decoratiu és l'autor de la canallada. Les seves vides marcades per la duresa i els conflictes ajuden a un comportament rude. Però sota aquest comportament tots se senten inquiets, estan tristos per fets del passat i el present, volen millorar i no saben com, necessiten (inconscientment) que algú els ofereixi la mà, tal com diu el mossèn. La mà i el cor.

Com prejudgem als que són diferents de nosaltres? Tenim dret a fer-ho? Una prostituta, un alcohòlic, fins i tot un delinqüent, un immigrant,... Realment són tan diferents? Com els tractem? En fugim? Els ignorem? Els ajudem amb paternalisme? Intentem trobar la persona sota l'adjectiu?

[Buscant en un munt d'escombraries un regal de Nadal per una Miyuki malparlada que no en vol cap, Gin i ella acaben barallant-se, fins que els atura el plor d'un infant. S'acosten i se sorprenen de veure un nadó abandonat enmig de tota la brutícia].

- **« A la mateixa contrada hi havia uns pastors que vivien al ras i de nit es rellevaven per guardar el seu ramat. Un àngel del Senyor se'ls presentà i la glòria del Senyor els envoltà de llum. Ells es van espantar molt. Però l'àngel els digué:
—No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Això us servirà de senyal: trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora.» (Lc 2, 8-12)**

L'escena de la pel·lícula és quasi calcada a l'escena bíblica: les persones més humils de la societat troben el Salvador.

En el cas de la pel·lícula, l'infant serà el desencadenant del seu creixement personal, els portarà a afrontar els seus dubtes, pors i traumes i a donar-se a sí mateixos, essent, en definitiva, molt millors persones del que es pensaven ser, tal com Jesús busca en el cor de cadascú.

Hana decideix quedar-se la nena ja que ho interpreta com un miracle de Déu i vol el millor per l'infant, mentre que Gin i Miyuki volen portar-la a la policia i oblidar-se del tema. Finalment troben una decisió a mig camí: intentaran trobar els seus pares.

Com vivim el Nadal? ¿Som com els japonesos de la pel·lícula que estan dins de les seves cases plenes de llum passant uns dies de vacances, o som com els sense sostre que lluiten per ser algú millor del que són, i s'emmirallen en la puresa d'un infant, com l'infant de la pel·lícula (a qui Hana bateja com a Kiyoko, de *Kiyoko* (pur))?

[Els tres rodamóns roben ofrenes de les tombes d'un cementiri, tot buscant aliment i fins i tot alguna cosa pel nadó. Tot i que pràcticament no hi ha esperança, Hana acaba trobant una ofrena en forma de llet i bolquers, i ho considera un miracle. Li diu al nadó:

- *Ets tan afortunada Kiyoko! Déu ha d'estimar-te molt!*
- *Llavors per què l'han abandonat?*- responen Gin i Miyuki.

- **«I cap a les tres de la tarda, Jesús va exclamar amb tota la força: —Elí, Elí, ¿lemà sabactani?—que vol dir: “Déu meu, Déu meu, per què m’has abandonat?”». (Mt 27, 46)**

En un lloc de mort els tres rodamóns troben vida pel nadó que intenten protegir. Jesús mor a les 3 de la tarda i al tercer dia ressuscita. El 3 a la Bíblia a vegades simbolitza “Déu”: la voluntat de Déu està darrera la Passió de Jesús i fa que passi de mort a vida. Podríem dir que la voluntat de Déu és la que guia als 3 rodamóns per trobar menjar pel nadó, encara que això és després que algú l'hagi abandonat. Llavors... Déu estima el nadó o no l'estima?

Jesús és Rei però neix en un pessebre. És el Salvador del món, i el visiten uns pastors. És el Messies esperat, però abans que els savis del seu país el visiten savis estrangers. És el Mestre i els del seu propi poble no el creuen. És el Fill de Déu i mor a la creu com el pitjor malfactor. A vegades pensem... com pot Déu permetre això? I no recordem que la manera de fer de Déu no és la nostra.

Amb què ens quedem? Amb la desgràcia del nadó de ser abandonat en unes escombraries una nit gèlida i ser trobat per tres misèries humanes? O amb la voluntat de Déu que vol que a través d'ells 3 i la seva estimació es faci un miracle? Com a cristians quina és la relació amb Déu i amb els altres? Som instruments del Senyor envers ells, partim de la realitat i intentem estimar com Ell ha estimat? O som jutges del que suposem que hauria de ser bo o dolent?

[En un Nadal atípic, els tres passen peripècies de tot tipus: es perden i es tornen a trobar, tenen tractes amb la màfia, uns violents agredeixen brutalment Gin fins quasi matar-lo després d'haver ajudat a un sense sostre com ell, Gin és rescatat per una noia "àngel" (d'un pub/sala de varietats), Hana torna al mateix pub, propietat de la seva mare, i allà es retroba amb la seva "família" i amb Gin, la Miyuki rep ajuda per cuidar el nadó i llegeix una notícia del diari en la qual el seu pare li diu que Àngel (el gat) ha tornat a casa (detonant d'una agressió de Miyuki i la seva posterior fugida), troben uns suposats pares que al final no ho són, cadascú descobreix la vida de l'altre. Un exemple]:

- *Em pregunto què pensarà la gent de nosaltres.* – diu la Hana.
- *Pensarà que som un rodamón, un travesti, una fugada i un nadó abandonat. Kiyoko és el missatger de Déu i nosaltres els seus servidors. Sense cobrar res i pagant pels pecats dels seus pares.* – respon Gin.
- *Tens raó, si els seus pares haguessin tingut un mínim de decència no estaríem passant per tot això.* - protesta Hana.
- *Fins i tot el més inútil dels pares no pot oblidar mai el seu fill.* – murmura Gin, pensant en ell mateix. La Miyuki se'n va. Gin diu que sembla preocupada i Hana respon:
- *Un fill mai pot oblidar els seus pares.*

Al final tot acaba bé: aconsegueixen portar el nadó als seus pares, la Hana troba la seva família, en Gin troba la seva filla, i la Miyuki el seu pare. Els pares del nadó donen les gràcies als tres indigents i els fan padrins de la seva filla.

- **«Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics.» (Jn 15, 13)**
- **«Llavors alça els ulls cap als seus deixebles i digué:
—Feliços els pobres, perquè és vostre el Regne de Déu.» (Lc 6, 20)**
- **«No hi ha cap arbre bo que doni fruit dolent ni cap arbre dolent que doni fruit bo. Cada arbre es coneix pel seu fruit: no es cullen figues dels cards ni es verema raïm de les bardisses. L'home bo, del bon tresor del seu cor, en treu la bondat, i l'home dolent, del seu tresor dolent, en treu el mal. Perquè del que sobreix del cor, en parla la boca.» (Lc 6, 43-45)**
- **I de sobte s'uní a l'àngel un estol dels exèrcits celestials que lloava Déu cantant:
—Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima. (Lc 2, 13-14)**

Tota la pel·lícula és una recerca de la pròpia identitat (qui som nosaltres) i del propi camí, de com refer allò trencat i com continuar. És un néixer de nou pels tres protagonistes, que ho donen tot per trobar els pares d'un infant. És el seu Nadal. I són recompensats, com a tot bon conte nadalenc. Els 3 indigents són rudes, protesten, es queixen i es barallen, però es llancen a ajudar altres indigents, al nadó, a la noia suïcida i a qualsevol necessitat. Aporten allò que els surt del fons del cor, entre tota la misèria: amor. I aquest amor només surt perquè tenen quelcom per estimar: un nadó que els necessita. Així com la pel·lícula juga constantment amb els àngels com a missatgers de la voluntat de Déu (els figurants dels pastorets, les estàtues, la *drag queen* disfressada,

els llums d'un taxi...) sapiguem nosaltres escoltar també la seva crida quan anuncien que ha nascut el Messies, el Senyor.

Com aprofitem les festes de Nadal? Cal que nasquem de nou? Cal refer algun lligam? Cal arreglar quelcom espantat?

Què centra el nostre esperit nadalenc? Les obligacions dels regals, les obligacions familiars, les obligacions socials? O un Infant en un pessebre que vol néixer a la part més humil del cor de cadascú per fer-hi brillar la llum?

Què estimem? A qui estimem? Què hem de fer per estimar millor?

Bon Nadal!